

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 455/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Hlaváčovou, Farská 12, Nitra, proti oznámeniu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky pri vybavení podnetu na podanie dovolania č. k. 17364/2020/61/268 z 3. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom ministra spravodlivosti Slovenskej republiky pri vybavení podnetu na podanie dovolania č. k. 17364/2020/61/268 z 3. marca 2021 vo veci rozhodnutej rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 4T/91/2011 z 5. decembra 2017 v spojení s konaním a rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 1To/40/2018 z 9. októbra 2018. Sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd prikázal ministerstvu spravodlivosti konať a podať dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu, a taktiež žiada náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu z 15. októbra 2015 uznaný vinným zo zločinu vydierania spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) k § 189 ods. 1 TZ a odsúdený na podmienčný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov so skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov. Krajský súd uznesením č. k. 1To/14/2016 z 3. augusta 2016 rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie z dôvodu odstránenia rozporov v dokazovaní.

3. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom sťažovateľa uznal vinným z uvedeného trestného činu a opätovne mu uložil uvedený trest. Krajský súd rozsudkom uvedeným v bode 1 tohto odôvodnenia odvolanie sťažovateľa zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie sťažovateľa uznesením č. k. 2 Tdo/61/2019 z 26. novembra 2019 odmietol z dôvodu nesplnenia dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku (ďalej len „TP“).

4. Po odmietnutí dovolania sťažovateľ podal podnet na podanie dovolania ministrovi spravodlivosti, ktorý jeho podnetu napadnutým oznámením nevyhoviel z dôvodu nezistenia dovolacieho dôvodu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že okresný súd vo svojom napadnutom rozhodnutí rozpory v dokazovaní, pre ktoré krajský súd jeho predchádzajúci rozsudok zrušil, neodstránil a krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil, čím v plnom rozsahu rezignoval na svoje závery, ktoré boli uvedené v zrušujúcom uznesení z 3. augusta 2016.

6. Sťažovateľ poukazuje na rozpory, ktorými sa už okresný súd a krajský súd nezaoberali. Podľa sťažovateľa poškodený menil svoju výpoveď, pri rekognícii najprv označil štyri osoby, potom jednu osobu a v ďalšej tri osoby, ktoré ho mali pozvať do VIP miestnosti, nevedel vysvetliť, kde sa nachádzal v určitom časovom rozmedzí, jeho výpoveď týkajúca sa zranení nekorešpondovala s vykonaným znaleckým dokazovaním a nespolupracoval so znalkyňou, čím by sa zistila dôveryhodnosť jeho výpovede. Ďalším rozporom je podľa sťažovateľa výpoveď svedka, v ktorej uviedol novú verziu ukončenia pracovného pomeru vo firme sťažovateľa z dôvodu, že sa nevedel zmieriť s tým, čo sa stalo poškodenému.

7. Podľa sťažovateľa súdy v napadnutých rozsudkoch vyhodnotili rozporuplné dôkazy v jeho neprospech, pričom zotrval na tvrdení, že daného skutku sa nedopustil, čo zakladalo dôvod na podanie dovolania zo strany ministra spravodlivosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podľa rozhodovacej činnosti ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

9. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v dôsledku svojvoľného postupu ministra spravodlivosti,

ktorý v označenej trestnej veci sťažovateľa nepodal dovolanie i napriek tomu, keď podľa presvedčenia sťažovateľa existovali na jeho podanie dôvody vzhľadom na skutkový a dôkazný stav v jeho trestnej veci.

10. Ústavný súd vychádzal pri posúdení ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné, a ich vyčerpanie teda nie je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti (napr. II. ÚS 357/06, II. ÚS 323/07, IV. ÚS 277/08, III. ÚS 214/2010, IV. ÚS 471/2011, I. ÚS 73/2015, III. ÚS 68/2017).

11. Podnet na podanie dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom a z hľadiska trestného procesného práva ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 371 ods. 3 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či podá alebo nepodá dovolanie v závislosti od zistenia, či sú zákonné podmienky na podanie dovolania splnené. Oprávnenie na podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. m. m. I. ÚS 585/2012, II. ÚS 268/2012, IV. ÚS 471/2011, III. ÚS 435/2010, III. ÚS 214/2010, IV. ÚS 471/2011, I. ÚS 73/2015, III. ÚS 68/2017).

12. Z uvedeného teda vyplýva, že minister spravodlivosti nemohol odložením podnetu na podanie dovolania podaného sťažovateľom porušiť ním označené práva. S podaním podnetu je totiž spojené len právo podávateľa podnetu, aby sa ním minister spravodlivosti zaoberal (v prvom rade posúdil, či sú vôbec splnené zákonné podmienky na podanie takéhoto podnetu, pozn.), náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ho vyrozumel. K uvedenému podľa názoru ústavného súdu došlo, keď označeným listom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky posúdilo podnet podávateľa (sťažovateľa) a následne ho upovedomilo o tom, že bol podnet sťažovateľa odložený, keďže nebol zistený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Podľa názoru ústavného súdu nemožno takýto postup zo strany ministra spravodlivosti označiť za neodôvodnený, arbitrárny či ústavne neakceptovateľný. Tiež poznamenáva, že uznesením č. k. II. ÚS 269/2021 z 26. mája 2021 ústavný súd rozhodol o odmietnutí ústavnej sťažnosti týkajúcej sa totožného aktu ministra spravodlivosti vo veci iných trestných skutkov sťažovateľa.

13. Vzhľadom na závery uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia posúdil ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ju odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2021

Robert Šorl
predseda senátu